

Bilag til Bet. o. Lovf. om Beskatning til Staten af faste Ejendomme.

derfor formene, at man ved Fastsættelsen af Skovens Jordværdi maa gaa ud fra det aarlige Udbytte af et Skovbrug i almindelig god Drift og med ligeligt fordelte Aldersklasser, saaledes at Jordens Værdi sættes efter, hvad et saadant Skovbrug kan antages at give i aarligt Nettoudbytte, naar Udgifterne fradrages, saaledes som foran angivet. Da Skovbrugets Handelsværdi maa antages at afhænge af det aarlige Udbytte, bestemt paa tilsvarende Maade, samt af Bygningerne — medens det ikke kan bestemmes som Summen af Bygningsværdi, Jordværdi og Bevoksningsværdi —, kommer man ved den angivne Fremgangsmaade til en Jordværdi for Normalskoven, som ligger ret nær op til Ejendomsskyldværdien, idet Forskellen væsentligst kun bliver Bygningsværdien. Ved Normalskoven foreligger der nemlig ikke nogen overskydende Træmasse, der kan paavirke Ejendomsskyldværdien, denne ligesom Jordværdien er her alene afhængig af det normale Gennemsnitsudbytte. Den hidtil for alle Arter af Ejendomme gældende Hovedregel for Ansættelsen af Jordværdien har netop været, at der skal fastsættes, hvad Jorden kan antages at være værd *i ubebygget Stand*, medens Spørgsmaalet om Fradrag for menneskeligt Arbejde og Kapitalanvendelse først derefter særskilt skal fastsættes. Denne Sondring mellem selve Jordværdien og Forbedringsfradraget synes det Mindretallet, at Flertallet for Skovbrugsejendomme sætter til Side ved sin Fremgangsmaade, idet man som foran bemærket ikke kan se rettere, end at det af Flertallet anvendte Begreb, Trækapital, kun er et Udtryk for en Formening om, at visse Udgifter i Kapital og Arbejde skal kunne fradrages.

Ved „Normalskoven“ formenes altsaa Jordværdien at maatte blive Ejendomsskyldværdien med Fradrag af Bygningernes Værdi, og den letteste gennemførlige Regel for Ansættelsen af Jordværdien for Skovbrugsejendomme vil maaske herefter være den, at Jordværdien skal sættes til Ejendomsskyldværdien efter Fradrag af Bygningernes Værdi, samt hvor der paa Ejendomme findes opsparet Træmasse, der efter almindelig god Drift kunde være udtaget tidligere, endvidere efter Fradrag af denne opsparede Træmasses Værdi. Ved den sidste Tilføjelse tager man det fornødne Hensyn til de Tilfælde, hvor der i Skoven findes større Træmasse, end der ved en „Normalskov“ i almindelig god Drift skulde være. Hvor Skoven indeholder mindre Træmasse end i en Normalskov i almindelig god Drift, fører den angivne Benyttelse af Ejendomsskyldværdien til en lavere Jordværdi end for Normalskoven. Men dette kan formentlig ogsaa forsvares, thi medens mindre god Kultur ved Landbrugsejendomme forholdsvis hurtigt kan rettes, saaledes at man her kan lægge „middelgod Kultur“ til Grund ved Værdiansættelsen i alle Tilfælde, er Forholdet formentlig ved Skovbrugsejendomme det, at der kræves mange Aars Arbejde for at raade Bod paa væsentlige Forsømmelser.

For det Tilfælde, at dette Hensyn maatte findes tilstrækkeligt til at begrunde en Afvigelse fra Princippet, kan dette opnaas ved den af Mindretallet foreslaaede Tilføjelse, at Jordværdien ikke kan være højere end Vurderingssummen til Ejendomsskyld med Fradrag af Bygningernes Værdi.

Naar Jordværdien af Skoven er blevet fastsat efter den af Mindretallet foreslaaede Regel, bliver der dernæst Spørgsmaal om Fastsættelsen af Fradrag for Forbedringer efter de almindelige Regler. Herunder kommer som foran bemærket bl. a. Udgifter til Ny-Anlæg af Veje, Vandafledning og Hegn i Betragtning.

Derimod formener Mindretallet, at et yderligere Fradrag i Jordværdien ikke kan udfindes ad vurderingsmæssig Vej eller fastsættes af Vurderingsmyndighederne. Hvis de Hensyn, som formentlig har været medbestemmende for Flertallets Standpunkt, nemlig at Overgangen til ordnet Skovdrift har medført Udgifter, som ikke er blevet dækket, skal ske Fyldest, maa disse Hensyn efter Mindretallets Mening imødekommes ad skattemæssig Vej og altsaa ved Hjemmel i Loven. Det maa nemlig fremhæves, at største Delen af de nu bestaaende Skovbrug formentlig har udviklet sig paa Grundlag af forhaandenværende Naturskov, hvis Afkastning har kunnet tillade at anvende de i Begyndelsen mere beskedne Udgifter til Nykultivering og Tilplantning, saaledes at disse ikke kan betragtes som uamortiserede. De Udgifter i Arbejde og Kapital, som ved Overgangen til ordnet Skovdrift er anvendt, uden at være dækket ved Afkastning af den forhaandenværende Naturskov, er jo ogsaa afholdt Slægtled tilbage, og nu vil det formentlig ikke, blot med tilnærmelsesvis Sikkerhed, kunne afgøres, hvad de har beløbet sig til, og om de helt eller delvis er dækket. Man maa i denne Forbindelse særlig fremhæve, at den af Flertallet angivne Fremgangsmaade, der paa dette Punkt ikke sondrer mellem Fastsættelsen af Jord-